

Prædiken til Søndag seksagesima

Mark. 4, 26-32

Gud er en mærkelig størrelse. Der findes ingen præcise definitioner på, hvad Gud er for noget. Derfor er det på en måde også lidt misvisende, at vi så ofte omtaler Gud som "han", og stort set aldrig siger "hun" eller "det" om ham. Men sådan har vi nu engang vænnet os til det i overensstemmelse med Bibelen, som gør det samme. Og i overensstemmelse med Jesus, som med jævne mellemrum taler om Gud som sin "far". Nogen almindelig far er han nu ikke. Det bliver klart, med det samme vi overvejer lidt af alt det andet, der også bliver sagt om ham i det Nye Testamente. F.eks. at Gud er *ånd*, og at Gud er *kærlighed*, og at Gud er *liv*. Hver gang vi støder på ordet Gud i Bibelen får vi lidt mere at vide om, hvad Gud er for noget. Og lige så stille danner der sig et nyt billede inde i hovedet, så vi opfatter det som meningsfuldt at tale om Gud på den nye måde. Men fælles for alle disse indtryk er, at vi med Gud har med et helt særligt fænomen at gøre. Og at Gud eksisterer på en helt anden måde end alt muligt andet. Gud er *transcendent* kan man sige med et fint ord. Transcendent betyder noget med at *overskride*. Og det Gud overskrider, er den virkelighed, vi kender gennem vores sanser. Og når vi indimellem diskuterer, hvorvidt vi nu også tror, at Gud virkelig eksisterer, så må vi samtidig huske at holde os selv og hinanden fast på, at *hvis* han eksisterer, så må han gøre det på

en helt anden måde end de ting, vi normalt snakker om og regner med eksisterer.

Den tyske teolog Dietrich Bonhoeffer har engang formuleret det særlige ved Guds eksistens på en både humoristisk og meget raffineret måde. Han skrev sådan her om Guds eksistens: "En Gud, der findes, findes ikke". Og det han mente var, at hvis det virkelige lykkedes nogen at bevise, at Gud fandtes – så ville det formentlig være noget andet end Gud, han eller hun havde fundet frem til. For Gud findes nu engang ikke på samme måde som andre levende væsner eller genstande.

Gud er forskellig fra alt andet og kan ikke defineres eller beskrives entydigt. Det er baggrunden for, at Jesus næsten gjorde det til en sport hele tiden at tale om Gud på nye og overraskende måder. Hvis man vil tale overbevisende om noget, der ikke findes ligesom andre ting findes, så må man være opfindsom – ellers ender man bare med en beskrivelse, som slet ikke lever op til det, den skulle beskrive. Derfor fortalte Jesus lignelser. Historier, hvori han hele tiden fortalte nye ting om Gud eller Guds rige – dvs. om Gud og hans forhold til mennesker. Hele tiden, altså, fortalte nye ting om det, der dybest set ikke lader sig beskrive. Vi har lige hørt to af dem. To lignelser om Guds rige. Den ene handler om en mand, som tilstår sin mark, og så bare giver sig til at vente.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Går og laver ingenting, mens kornet spirer og vokser. Så fuld af tillid er han til, at det nok skal blive til noget, at han slet ikke er bekymret for, om det skal visne og gå til. Og til sidst kommer det da også, kornet. Højt og gult står det på marken – lige til at gå i gang med at høste. Det var den ene historie.

Den anden handler om et sennepsfrø. Det mindste frø i verden – ifølge Jesus. Men når man sår det, udvikler det sig til en kæmpestor plante. Så stor, at det ligner et helt træ. Så stor bliver senneps-planten, at himlens fugle kan bygge rede i dens skygge. Sådan – som kornet, der vokser af sig selv, og som sennepsfrøet, som vokser til en kæmpeplante – er Guds rige. *Det udvikler sig.* Det må være det, der er pointen. Eller rettere: det er den pointe, jeg vil lægge vægt på her i dag. For der er helt sikkert andre måder at forstå de to små historier på (det er nemlig noget af det sjove ved lignelserne, at de hele tiden ligesom forandrer sig, hver gang man hører dem, og derfor kan man aldrig lægge sig fast på den helt rigtige forståelse).

I dag har jeg valgt det med udviklingen. *Det udvikler sig.* Det er det, det handler om. Guds forhold til os mennesker *udvikler sig*, uden at vi kan gøre til eller fra. Og for den, der har øje for det, udvikler det sig til noget meget stort og fantastisk. Lige så stort, som en sydlandsk sennepsbusk er det for en lille fugl og dens pippende unger i reden.

Det udvikler sig. Ligesom små børn, der ikke kan så meget andet end ligge og kigge og grynte og spise og sove og svine deres bleer til, og er totalt afhængige af deres mor og far. Men lige pludselig træder de ud af skabet som langhårede 17-årige, der tager til fest i byen og ikke kunne drømme om at spørge deres mor og far til råds om, hvad de skal tage på i den sammenhæng eller for den sags skyld tage med at drikke.

Det udvikler sig. Som forårsblomsterne, der pludselig dukker op af den smeltede sne og

måske allerede om 14 dage giver haven farver, der hvor alting længe kun har været sort eller hvidt.

Det udvikler sig. Ligesom markerne, der fra at have ligget øde hen vinteren over pludselig får et grønlige skær og lover forår, selv om vi måske kun befinder os midt i februar.

Det udvikler sig - og Gud er med i det.

Og sådan udviklede det sig ikke mindst, mens Jesus levede. Hele tiden fortalte han nye historier om Gud. Historier, der gjorde folk glade. Almindelige mennesker med helt almindelige skæbner, folk, der hverken havde været særlig dygtige eller heldige med deres liv, folk, der hverken følte sig særlig lykkelige eller vellykkede, kort sagt: helt normale mennesker følte pludselig, at de blev *fundet*. Som om de havde været væk i lang tid, og nu endelig havde fundet hjem igen. Og nu følte sig helt anderledes godt tilpas end før. Det fik dem til at se fremad. Se fremad, selv om verden på en måde blev ved med at være, som den altid havde været. Desværre er verden jo ikke, sådan som vi synes, den burde være. Meget kort fortalt: verden er fuld af ondskab. Og hvordan skal vi komme overens med det? Hvordan kan vi holde fast i troen på en god Gud, når verden er, som den er? Det hænger jo ikke sammen. Det er det, vi kalder for det ondes problem. Og *det* er der aldrig nogen, der har kunnet løse på en ordentlig måde: Hvordan kan Gud være til og være god, når verden er fuld af ondskab – og Gud er ansvarlig for det alt sammen? Det hænger ikke sammen. Men vores tro får os til at håbe, at der alligevel er en sammenhæng eller en mening. Også selv om vi ikke kan se den med vores fornuft.

Det var det, der skete, for de mennesker, der mødte Jesus. Deres tro på Jesus fortalte dem, at der er håb. At de kunne se fremad med fortrøstning. Også selv om de ikke selv magtede at finde mening i den tilværelse, de levede. Pludselig *kunne* de alligevel, fordi de

i Jesus mødte Gud – det mærkelige fænomen, den mærkelige størrelse, der ikke kan defineres, ikke kan måles og vejes og observeres, men som alligevel findes – ifølge troen. Her var Gud. Så lyslevende, at de ikke kunne andet end tro det. Ikke kunne andet end forestille sig, at det her var stærkere end alle de kræfter, som tidligere havde trukket dem i en helt anden retning.

Det udviklede sig. Og *det udvikler sig stadig.* Det er et vigtigt perspektiv at få ind i sit liv: Livet er en broget affære. *Men der er håb forude.*

For den Gud, Jesus brugte sit liv på at vise os alle sammen hvordan er, *findes*. Findes, selv om han ikke findes. Og han er med os og vil være med os, både i det liv, vi har nu, og i det liv, vi engang får, når det er forbi.

Hvordan skal vi se ham for os? Jeg tror Gud er - ligesom vores mor og far, i de øjeblikke hvor de er allerbedst – fyldt med liv, ånd og kærlighed eller som en kæmpestor, gul sennepsbusk i foråret, fuld af fuglesang. Amen.

Georg Græsholt
Kvæglund og Hjerting

Salmer:
749, 448, 674, 320, 439, 412, 474, 557